

РЕШЕНИЕ

№ 2289

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря МИНКА Х. БАШОВА
като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20221110115883 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по предявени от Т. Н. П. срещу Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество /с предишно наименование Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество/, с ЕИК, обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 2а ЗОДОВ за плащане на следните суми: 25 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, в резултат от наложени обезпечителни мерки по отношение имуществото на ищеца в периода 10.08.2010 г. – 05.03.2015 г. по допуснатото обезпечение на бъдещ иск по чл. 28 ЗОПДИППД /отм./ на Комисията за установяване на имущество придобито от престъпна дейност с определение № г., постановено по гр. д. № г. по описа на СГС /СГС/, Гражданско отделение /ГО/, ведно със законната лихва, считано от 03.02.2017 г. до окончателното плащане на сумата; 13 050 лв., представляваща претърпени имуществени вреди, изразяващи се в плащане на възнаградителна лихва по договор за заем с „-.....” ЕООД, ЕИК, от 20.01.2011 г., платена на 15.02.2012 г., ведно със законна лихва от 03.02.2017 г. до окончателното плащане на вземането, които се твърди също да са настъпили вследствие на наложените обезпечителни мерки по отношение на имуществото на ищеца в периода 2010 – 2015 г. по гр. дело № г. на СГС.

В исковата молба се твърди, че на 01.04.2010 г. ищецът е бил арестуван от служители на МВР в нотариалната кантора на съпругата си – нотариус Антония П.а. Твърди се, че видно от решение № 250/21.07.2010 на КУИППД на 12.04.2010 г. е постъпило уведомление № г. от Софийска градска прокуратура /СГП/, на основание чл. 21, ал. 1 ЗОПДИППД /отм./, в което е посочено, че ищецът е придобил имущество на значителна стойност в размер на 406 739 лв., за което не са установени приходи от законни източници. С решение № г. е взето решение да се внесе мотивирано искане в СГС /СГС/ за допускане на обезпечение на бъдещ иска на

КУИППД срещу Т. П. с цена на иска 880 430 лв. Твърди се, че по молба на ответника, с Определение № г. на СГС, ГО, по гр.д. № г. е допуснато обезпечение на бъдещия иск чрез налагане на възбрана върху недвижими имоти, заповест за спиране на два леки автомобили, и заповест за спиране на всички банкови сметки на ищеца. Сочи се, че с определение № г. на САС по ч.гр.д. № г., определението на СГС е потвърдено, като впоследствие не е допуснато и касационно обжалване на същото. Изложени са доводи, че в по време на производството по налагане на обезпечителните мерки от ищеца са предприемани действия за доказване на законен произход на притежаваните от него парични средства, но същите са били осуетявани незаконосъобразно от ответника. Поддържа се, че след постановяване и влизане в сила на оправдателната присъда за ищеца по наказателното дело, във връзка с което е допуснато обезпечението, с определение от 05.03.2015 г. допуснатите обезпечителни мерки са отменени. Поддържа се, че вследствие на незаконосъобразно внесено в съда искане за допускане обезпечение на бъдещи искове и наложените обезпечителни мерки в продължение на близо пет години ищецът е претърпял описаните в исковата молба имуществени и неимуществени вреди. Съобразно изложеното е направено искане предявените искове да бъдат уважени. Претендира разноски.

В указания законоустановен срок по реда на чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, с който е заявено становище за неоснователност на предявените искове. Изложени са подробни доводи, че липсват елементи от фактическия състав на деликтната отговорност. Акцентираща се, че актовете за налагане на обезпечителни мерки са наложени от съда. При условията на евентуалност е релевирано възражение за изтекла погасителна давност. Съобразно изложеното е направено искане предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

Контролиращата страна ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ изразява становище за неоснователност на предявените искове.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2, във вр. с чл. 12 ГПК, по свое убеждение, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 2а ЗОДОВ / в редакцията на бр. 7 от 2018 г. на ДВ/.

В посочената редакция на чл. 2а ЗОДОВ е регламентирано, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на длъжностните лица по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, извършени при или по повод изпълнение на правомощията или службата им. Съобразно текста на посочената разпоредба, за основателността на предявените искове в тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно и главно доказване, че е претърпял твърдените неимуществени и имуществени вреди като резултат от незаконните действия на ответника, изразяващи се в подаване на мотивирано искане за налагане на обезпечителни мерки по отношение на неговото имущество, във връзка с образуването на производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, посочено в исковата молба.

При анализа на предпоставките от фактическия състав на предявените искове, следва да се посочи следното:

С Решение № 250/21.07.2010 г. на КУИППД, на основание чл. 13, ал. 1, т. 1 от ЗОПДИППД /отм./ е образувано производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност срещу Т. Н. П., във връзка с получено уведомление с изх. № 4750/2010г./12.04.2010 г. от Софийска градска прокуратура, на основание чл. 21, ал. 1 от ЗОПДИППД /отм./. В ТД София-област на КУИППД е образувана преписка

№ 150/2010 г., като е съставен протокол за проверка № 189/10.05.2010 г.

Съгласно прието Решение № г. от Комисията, на основание чл. 13, ал.1, т. 2 от ЗОПДИППД /отм./, е внесено мотивирано искане в СГС за допускане на обезпечение на бъдещ иск на Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност срещу Т. Н. П. и А.В.П..а с цена на иска 880 430 лв.

С определение № г., постановено от СГС, Гражданско отделение, Б-2 състав по гр.дело по описа за 2010 г. съдът допуска поисканите от Комисията обезпечителни мерки върху движимо и недвижимо имущество на бъдещия ответник. Обезпечителните мерки са възбрани върху недвижими имоти и запори върху банкови сметки, описани в определението. Издадени са пет броя обезпечителни заповеди – една за СВ-София, една за СВ-Хасково, една за СВ-Смолян и една за Съдебно изпълнителна служба при СРС.

В СГС срещу ищеца е образувано НОХД № по описа за 2010 г., Наказателно отделение, състав.

С присъда № 310 от 29.10.2012 г. ищецът Т. П. е признат за невинен и е оправдан по повдигнатото обвинение, послужило за образуване на производството за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност.

Присъдата е протестирана пред Софийски апелативен съд, където е образувано ВНОХД № г. С решение №г. на САС, Наказателно отделение, IV-ти състав по ВНОХД № г. потвърждава оправдателната присъда на СГС.

Решението е протестирано пред ВКС, във връзка с което е образувано касационно наказателно дело № 515 по описа за 2014 г.

Съгласно решение № 189 от 03.02.2015 г. на ВКС, Второ наказателно отделение по к.н.дело № 515/2014 г. ВКС е ОСТАВИЛ В СИЛА въззивно решение №г. на САС, НО, IV-ти състав, постановено по ВНОХД № 653/2013г., с което е потвърдена оправдателната присъда на СГС. Решението на ВКС не подлежи на обжалване, т.е. едната кумулативна предпоставка на чл. 3 от ЗОПДИПГ1Д /отм./, а именно наличие на започнало наказателно преследване за престъпление по Наказателния кодекс, попадащо в приложното поле на чл. 3, ал. 1 от ЗОПДИППД /отм./ е отпаднала на датата на постановяване на решението на ВКС – 03.02.2015 г.

С определение от 05.03.2015 г. /л. 38/, на основание чл. 402 ГПК, СГС е отменил допуснатите с определение № г., по гр.дело по описа за 2010 г., обезпечителни мерки върху имуществото на ищеца.

От показанията на свидетелите Стефан Йовков Сърмаджиев и Жулиян Иванов Желязков /л. 111 – гръб и сл. от делото/, които съдът кредитира като логични, последователни и вътрешно непротиворечиви, се установява, че в процесния период ищецът е изпитвал притеснение, стрес и безпокойство, имал е финансови затруднения – останал е без никакви средства, вземал е заеми от приятели, имал е затруднения да си намери работа, съответстваща на досегашния му професионален опит и на неговите образование и квалификация, включително и че част от приятелите му са се отдръпнали от него и се е наложило се е да продаде ценни за него вещи. Установява се и че се чувствал унижен, като е загубил вяра в правосъдието и живота, и се е превърнал от лъчезарен човек в свит и затворен такъв със сломено самочувствие.

При така установените факти, съдът намира, че исковата претенция по чл. 2а ЗОДОВ /в редакцията на бр. 7 от 2018 г. на ДВ/ за неимуществени вреди е частично основателна, а за претендираните имуществени вреди е неоснователна, като съображенията за това са следните:

На първо място, съдът намира, че е налице първата предпоставка за ангажиране

на деликтната отговорност на ответника по чл. 2а от ЗОДОВ в приложимата редакция – негови незаконосъобразни действия и бездействия, т. е. противоправно поведение. В случая незаконосъобразността се разглежда на плоскостта на крайния резултат от проведените срещу ищеца наказателно производство и производство по ЗОПДИППД (отм.), и че исканите и наложени в рамките на последното обезпечителни мерки ще са винаги незаконосъобразни, след като с влязла в сила присъда ищецът е признат за невиновен, т. е. с влязло в сила съдебно решение едната кумулативна предпоставка на чл. 3 от ЗОПДИППД (отм.), а именно наличие на започнало наказателно преследване за престъпление по Наказателния кодекс, попадащо в приложното поле на чл. 3, ал. 1 от ЗОПДИППД (отм.), е отпаднала.

При преценка относно наличието на пряка причинна връзка между установеното противоправно поведение на ответника и описаните в исковата молба имуществени и неимуществени вреди съдът съобрази следното:

Съгласно актуалната съдебна практика на ВКС, за да се отговори на въпроса относно причинната връзка между поисканите от Комисията обезпечителни мерки върху имуществото на ищеца и претендираните имуществени и неимуществени вреди, трябва да се изследва какво е въздействието и какви са последиците от налагане на обезпечителни мерки по принцип и на спецификите на обезпечителните мерки при отнемане на незаконно придобито имущество. Целта на обезпечението в гражданския процес е да се осигури, че изпълнението на бъдещото съдебно решение няма да бъде осуетено или затруднено. Затова чрез едностранни властнически актове съдът или отнема правни възможности, с които иначе ответникът разполага, или чрез възлагане на задължения, които той иначе няма. Обезпечителната защита е привременна, има по-малък интензитет от защитата по принудителното изпълнение. Обезпечителните мерки по закона за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност /отм., обн., ДВ, бр. 19 от 1.3.2005 г. / и по Закона за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество/отм. обн., ДВ, бр. 38 от 18.05.2012 г. / имат тази особеност, *че не въвеждат абсолютна забрана за разпореждане с имуществото*. При определени предпоставки съдът може по молба на заинтересованото лице да разреши разпоредителни действия с имуществото/ чл. 23, ал. 4 от първия и чл. 40 от втория закон/. Това означава, че искането и налагането на обезпечителни мерки по тези закони като действия на Комисията и на съда, сами по себе си *не са достатъчни да причинят имуществени вреди* от невъзможността лицето да се разпорежда с имуществото си. Това лице може да подаде молба за разпореждане с това имущество при неотложна необходимост. Ако такава молба не е подадена или е неоснователна, причинната връзка между действията на комисията и съда по искане и съответно налагане на обезпечителни мерки и причинените на лицето имуществени вреди от невъзможността да се разпорежда с имуществото *се прекъсва*, тъй като причиняването на вредите се дължи само на поведението на това лице. То е могло, но не е подало искане за разпореждане с имуществото с цел да удовлетвори неотложната си нужда от парични средства.

Освен това следва да се отбележи, че отнемане на имущество на трети лица не почива върху предположението за извършена от тях престъпна дейност, а цели да се предотврати неоснователното им обогатяване. Затова налагане на обезпечителни мерки срещу имущество на тези трети лица не може да доведе до обществено неодобрение и морален укор спрямо тях. Все пак налагането на обезпечителни мерки върху имуществото на третите лица обичайно им причинява известен дискомфорт и неудобство, тъй като не могат свободно да се разпореждат с имуществото си, а се налага да се обръщат с молба към съда за освобождаването на това имущество при необходимост. Наложеният обезпечителни мерки могат да предизвикат безпокойството на лицата, че ще изгубят имуществото си и по този начин да допринесат за психическо

разстройство. Причинените от това неимуществени вреди обаче не могат да се сравняват като интензитет с неимуществените вреди от незаконно водено наказателно производство, тъй като налагането на обезпечителни мерки не се разгласява публично и не е окончателен акт на отнемане на имуществото /в този смисъл: решение № 172 от 13.11.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2993/2019 г., III г. о., ГК и др./.

С оглед обсъдените разяснения на ВКС по релевантни по делото въпроси, включително и предвид събраните по делото писмени доказателства – уведомителни писма от 2011 г. и 2013 г. /л. 97 и сл./, съдът, на първо място намира, че не е доказано от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, да е претърпял описаните в исковата молба имуществени вреди в размер на 13 050 лв., включително не е доказано и да е налице пряка причинно-следствена връзка между тях и констатираното противоправно поведение на ответника във връзка с наложените върху имуществото му обезпечителни мерки в процесния период.

Предвид изложеното, исковата претенция с правно основание чл. 2а ЗОДОВ за обезщетение за имуществени вреди в размер на 13 050 лв., ведно със законна лихва от 03.02.2017 г. следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Не така стои въпросът с предявения иск с правно основание чл. 2а ЗОДОВ в приложимата редакция за неимуществени вреди. Осъществяването на същите и наличието на пряка-причинно следствена връзка между тях и констатираното противоправно поведение на ответника във връзка с наложените върху имуществото на ищеца обезпечителни мерки в процесния период съдът намира за безспорно установено по делото от показанията на свидетелите Стефан Йовков Сърмаджиев и Жулиян Иванов Желязков /л. 111 – гръб и сл. от делото/, които кредитира по гореизложените съображения.

Съгласно константната съдебна практика на ВКС, доколкото се касае за отговорност по реда на ЗОДОВ, при определяне на размера на дължимото обезщетение, намират приложение общите постановки, развити в т. 11 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК, съгласно които обезщетението се определя глобално, като се вземат се предвид всички релевантни обстоятелства, преценени с оглед общия критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД, в смисъла разяснен с т. II от ППВС № 4/23.12.1968 г. Всеки случай е индивидуален и относимите към всеки случай обстоятелства са специфични, поради което съдът дължи конкретна преценка. Доколкото принципът на справедливост изисква в най-пълна степен да бъдат обезщетени всички претърпени вреди, при определяне на размера на обезщетението по чл. 2а ЗОДОВ, следва да се съобразят освен релевантните за всяко увреждане обстоятелства: предмет, продължителност и интензитет на проведеното производство, разгласяване на данни в медиите от същото, конкретен начин на засягане на честта и доброто име на проверяваното лице в обществото, съобразно неговата възраст, обществено и социално положение, отражение на производството върху здравето /физическо и психическо/ на лицето, засягане на взаимоотношенията в семейството, последици за професионалната реализация, още и всички специфични обстоятелства, произтичащи от характера и особеностите на производство по ЗОПДИППД (отм.) В тази връзка, следва да се отчита, че за разлика от наказателното производство, където действа презумпцията за невинност и цялата доказателствена тежест се носи от прокуратурата, в производството по ЗОПДИППД (отм.) проверяваното лице следва да установява всички твърдени от него обстоятелства, от които черпи права – например: законен източник за придобиване на имуществото, стойност на имуществото, направени разходи, наличие на сключени договори за заем, за дарение на парични средства от родители или от други лица, да оборва презумпцията за принос на съпруга при придобиване на

имуществото, а когато не е установен законен източник за придобиване на имуществото и липса на връзка между престъпната дейност и доходите. Предмет на производството е имуществото, с което проверяваният е разполагал в началото и края на изследвания период /който обикновено е 25 години/, увеличението на имуществото през същия период от законни източници (трудова дейност, частно предприемачество, наследяване, сделки и пр.), направените през това време разходи и възникналите задължения /в тази връзка следва да се съобрази решение № 13 от 13.10.2012 г. по конст. д. № 6/2012 г. на Конституционния съд/. Комисията не се ограничава до проверка само на имуществото, правното основание за придобиването му, неговата стойност и трансформация, доходите на проверяваното лице, съответно разходите му, но проверява и всички други обстоятелствата, които имат значение за изясняване на произхода на имуществото и начина на придобиването му. Следователно, обхватът на подлежащите на изследване обстоятелства е огромен и няма как да не се съобрази, че особеностите, предмета и правилата за доказване в производството по ЗОПДИПД /отм./ изискват много по-големи процесуални лични усилия, време и ресурси при организирането на защитата от страна на проверяваното лице, в сравнение с тези в наказателното производство.

Според практиката на ВКС производството по ЗОПДИПД /отм./ засяга с по-голям интензитет и в по-голям обем правото на труд и правото на частна собственост, които пряко засягат свободата на личността, доколкото започва с налагане на обезпечителни мерки – възбрани и запови върху цялото имущество на проверяваното лице, по време на висиящността му, проверяваното лице за продължителен период от време е в невъзможност да се ползва от притежаваните средства, да води спокоен начин на живот и да обезпечава своите и на близките си нужди. В тази връзка – релевантно при определяне на размера на дължимото обезщетение е и обстоятелството как воденото производство се е отразило /е променило/ начина на живот на проверяваното лице. Прието е, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди по чл. 2а ЗОДОВ, причинени от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на органи и длъжностни лица по ЗОПДИПД(отм.) се определя след като се посочат всички обстоятелства, обосноваващи причинна връзка между воденото производство и причинените вреди, индивидуализират се конкретните вреди и си прецени тяхното отражение върху личността на пострадалия, изясни се стойността, която засегнатите неимуществени блага са имали за своя притежател, при съобразяване на обществения критерий за справедливост, определен по вътрешното убеждение на съда – решение № 166/18.10.2016 г. по гр. дело № г. о., решение № г. о., определение № по гр. д. № г. о., ГК.

В настоящия случай, предвид влязлата в сила на 03.02.2015 г. Присъда № г., от която се установява, че ищецът е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатите му обвинения, следва да се обоснове извода, че действията на ответника, изразяващи се в подаване на мотивирано искане за налагане на обезпечителни мерки по отношение на имуществото на ищите, във връзка с образуваното производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност са незаконни. От събраните гласни доказателства безспорно се установи, че периода от налагане на обезпечителните мерки до отмяната им ищецът е имал сериозни финансови затруднения, тъй като не е разполагал с парични средства, разчитал е на заеми от негови приятели, изпитвал притеснение, стрес и безпокойство, включително е имал затруднения да си намери работа, съответстваща на досегашния му професионален опит и образованието и квалификацията му. Освен това, част от приятелите му са се отдръпнали от него, наложило се е да продаде ценни за него вещи, за да има финансови средства да живее. Чувствал се е унижен и се е превърнал от лъчезарен човек в свит и затворен такъв. Тези мерки са предизвикали също дискомфорт и неудобство, тъй като

ищецът не е могъл свободно да се разпореждат с имуществото си, а е било необходимо да се обръщат с молба към съда за освобождаването на това имущество при необходимост.

В обобщение, установи се и пряка причинна връзка между незаконните действия на ответника и твърдените и доказани по делото неимуществени вреди на ищеца.

За обезщетяване на тези неимуществени вреди настоящата съдебна инстанция приема, че е необходима и достатъчна сумата от 12 000 лева.

Доколкото обсъжданата искова претенция е частично основателна, то следва да се обсъди възражението на ответника за **погасяването ѝ по давност**.

В тази връзка следва да се изложи следното: съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, началният момент на забавата (съответно – началният момент на дължимостта на мораторната лихва) и началният момент на погасителната давност при незаконни актове на правозащитни органи, изразили се в незаконно обвинение за извършено престъпление, възниква от влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление (чл. 2, т. 2, хипотеза 1 /сега – т. 3, хипотеза 1 ЗОДОВ). Това разрешение е възприето, съобразявайки принципа, че ЗОДОВ определя специален ред и условия за обезщетяване на пострадалите лица, като за неуредените в закона случаи се прилагат общите разпоредби на ЗЗД. Като принципно е възприето и положението, че вземането за обезщетяване на вреди възниква след признаване по законен ред незаконността на акта, действието или бездействието на държавния орган, от който момент настъпва също и изискуемостта на вземането, започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва. Възражението за изтекла давност следва да се направи до изтичане на срока за отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК - ТР № 1/13 г. ОСГТК като в настоящия случай възражението е направено в законоустановения срок /в този смисъл са Решение № по гр. д. № г.; Решение № по гр. д. № г. о., ГК; Решение № по т. д. № г., I т. о., ТК; Решение по т. д. №, първо т. о., Решение № г. на ВКС по т. д. № г.; Решение № г. на ВКС по т. д. № г., постановено по ГПК (отм.).

Следователно, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на мораторната лихва и началния момент на погасителната давност възниква от **влизане в сила на определението**, с което е отменено допуснатото по реда на ЗОПДОППД /отм./ обезпечение в полза на Комисията срещу ишците, а не влизането на присъдата в сила. В тази връзка следва да се съобрази специфичния характер на настоящото производство, което има за предмет искане за присъждане на обезщетения от незаконосъобразно наложени обезпечителни мерки от ответника, а не на обезщетения от воденото наказателно производство. В този смисъл следва да се изходи и от принципното положение, че вземането за обезщетяване на вреди възниква след признаване по законен ред незаконността на акта, действието или бездействието на държавния орган, от който момент настъпва също и изискуемостта на вземането.

Следователно, доколкото в случая исковата молба за присъждане на обезщетението е депозирана на 03.02.2020 г., а определението, с което е отменено допуснатото по реда на ЗОПДОППД /отм./ /л. 38 от делото/ обезпечение е влязло в сила след 05.03.2015 г. – датата на постановяването му, то вземането не е погасено по давност, доколкото съгласно чл. 110 ЗЗД в случая е приложима общата 5-годишна давност, която към момента на депозиране на исковата молба не е изтекла.

По отношение на искането за присъждане на законна лихва върху обезщетението, погасителната давност за вземането за лихви върху обезщетението за неимуществени вреди е тригодишна по аргумент чл. 111, б. „в" ЗЗД. Ето защо, същото е основателно за непогасената по давност част от вземането за лихва, считано от

03.02.2017 г., от която дата и се претендира с исковата молба.

В обобщение, предвид изложеното, предявеният иск за имуществени вреди следва да се уважи за сумата от 12 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 03.02.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, а за разликата над сумата от 12 000 лева до пълния предявен размер от 25 000 лева следва да бъде отхвърлен, а предявената искова претенция за имуществени вреди следва да бъде отхвърлена изцяло.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски, съразмерно с уважената част от предявените искове. Претендира такива, плащането на които е доказано по делото, в общ размер на 2 010 лв., от които платен в брой адвокатски хонорар в размер на 2000 лв., съгласно представения на лист 151 от делото договор за правна защита и съдействие от 15.05.2023 г., и държавна такса в размер на 10 лв. Съобразно уважения размер на исковете, ответника следва да бъде осъден да плати на ищеца разноски в общ размер на 633,90 лв. Релевираното от него възражение за прекомерност на претендирания от ищеца адвокатски хонорар съдът намира за неоснователно предвид правната и фактическа сложност на делото и броя на проведените открити съдебни заседания.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът има право на разноски, съобразно отхвърлената част от предявените искове. От последния се претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв. по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ Съобразно изхода на спора, ищецът следва да бъде осъден да плати на ответника юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 68,46 лв.

Така мотивиран, СГС

РЕШИ:

ОСЪЖДА КПКОНПИ, с ЕИК, с адрес: град, да плати на Т. Н. П., ЕГН, с адрес: град, на основание чл. 2а ЗОДОВ /в ред. изм., бр. 7 от 2018 г. / сума в размер на **12 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, в резултат от наложени обезпечителни мерки по отношение имуществото му в периода 10.08.2010 г. – 05.03.2015 г. по допуснатото обезпечение на бъдещ иск по чл. 28 ЗОПДИППД (отм.) срещу него с определение № г. по гр. д./2010 г. по описа на СГС по искане на ответника, ведно със законна лихва за забава върху присъдената главница, считано от 03.02.2017 г. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 12 000 лева до пълния предявен размер от 25 000 лева, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т. Н. П., ЕГН, с адрес: град, срещу КПКОНПИ, с ЕИК, с адрес: град, осъдителен иск с правно основание чл. 2а ЗОДОВ /в ред. изм., бр. 7 от 2018 г./ за сума в размер на 13 050 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в плащане на възнаградителна лихва по договор за заем от 20.01.2011 г., сключен с „-.....” ЕООД, ЕИК, платена на 15.02.2012 г., настъпили вследствие на допуснатото обезпечение на бъдещ иск по чл. 28 ЗОПДИППД (отм.) срещу него с определение № г. по гр. д./2010 г. по описа на СГС, ведно със законна лихва от 03.02.2017 г. до

окончателното плащане на вземането, като неоснователен.

ОСЪЖДА КПКОНПИ, с ЕИК, с адрес: град, да плати на Т. Н. П., ЕГН, с адрес: град, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, разноси по делото в размер на 633,90 лв., съразмерно с уважената част от исквете.

ОСЪЖДА Т. Н. П., ЕГН, с адрес: град, да плати на КПКОНПИ, с ЕИК, с адрес: град, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, юрисконсултско възнаграждение в размер на 68,46 лв., съразмерно с отхвърлената част от исквете.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участие на контролираща страна – Прокуратура на Република България.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____